

Pe aripi de vultur

Timpul

Nr. 6
2020

4

Nesigur de viitor?

17

Cheltuială sau
investiție

24

Hoțul veșniciei

Hrană de rumegat

Nesigur de viitor?.....	4
“Anul acesta vei muri”	12

Biblia practică

Nu am avut timp	6
“Răscumpărând timpul”	10
Cheltuială sau investiție	17
Tu pentru ce trăiești?	19

Studiu biblic

Lupta Creștină	20
----------------------	----

Vestea Bună

Hoțul veșniciei	24
-----------------------	----

"Ei au primit Cuvântul cu toată bunăvoința, cercetând zilnic Scripturile."

FAPTELE APOSTOLILOR 17:11

Editură:

The Bereans Publishing Ltd.,
United Kingdom
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
revista.clickbible.org

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictograme;
© AdobeStock: pag. 1, 4, 5, 6, 8, 10,
12, 17, 19, 20, 22, 24

...și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat. (2 Corinteni 5:15)

Punctul de plecare pentru o viață în care timpul, cea mai prețioasă resursă pe care o avem, își capătă adevărata lui valoare pentru un om, este adevărul exprimat la începutul acestui verset: El, adică Domnul Isus Hristos, a murit pentru toți. Era nevoie de moartea Lui pentru ca Dumnezeu să aibă temelia pe care dreptatea lui să fie satisfăcută și dragostea Lui arătată. Doar pe baza acestei jertfe primite prin credință, se naște o categorie de oameni-cei care trăiesc- capabili să aibă ca motivație a vieții o altă persoană decât cea care i-a preocupat până acum, adică propria persoană.

Versetul de mai sus nu este doar un adevăr absolut al Scripturii. Este și o invitație la cercetare, la a da răspuns la o întrebare importantă pe care noi toți parcă ne ferim să ne-o punem: **pentru cine trăiesc eu de fapt?** Avem câteva opțiuni: trecem repede peste întrebare ca și cum n-am văzut-o. Trist. Stau câteva secunde pe gânduri, adevărul începe să-mi atingă conștiința și răspund repede: evident sunt un copil de Dumnezeu care încearcă să facă față unui program încărcat: școala, examene, meditații, prieteni...! Superficial. Nu aceasta era întrebarea! **Pentru cine trăiești?** Cea mai bună opțiune e sa ne rugăm ca și David: “Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării și condu-mă pe calea eternă! (Psalmul 139:23, 24). Spiritual.

David de fapt recunoaște că el este incapabil de o analiză interioară adevărată și cere lui Dumnezeu să facă acest lucru. Doar El ne poate da adevăratul diagnostic al inimii și căilor noastre.

În încheiere aş aduce înaintea noastră exemplul unui om pe care Duhul Sfânt ne îndeamnă să-l urmărim: “Fiți imitatorii mei, cum și eu sunt al lui Hristos” (1 Corinteni 11:1).

Saul din Tars a fost un tânăr care-și consuma timpul vieții pentru religia părinților lui. O preocupare care i-a umplut inima de mândrie și ură. În această inimă, în ziua în care l-a întâlnit pe Hristos, s-au ridicat două întrebări care apoi au fost motivul existenței sale: “Cine ești, Doamne?”, “Ce să fac, Doamne?” La 30 de ani de la convertirea sa, Pavel avea aceleași dorințe: “a trăi în trup, aceasta este pentru mine rod pentru lucrare,” (Filipeni 1:22); “să-L cunosc pe El” (Filipeni 3:10). **Tu pentru ce trăiești?**

Emanuel Munteanu

Nesigur de viitor?

Există multă nesiguranță. Chiar foarte multă. Care om poate să privească în viitor? Niciunul. Închipuiri neclare aici, planuri nesigure dincolo. Dar în fiecare caz în parte sunt numai ecuații cu multe necunoscute. Calcule al căror rezultat este bun sau nu. Și unde este oare o inimă omenească din care se nasc dorințe frumoase? Toate însă sunt ca niște baloane de săpun care lucesc viu colorat și apoi dispar repede, fără zgomot, de parcă nu ar fi fost niciodată. Ce va fi cu poziția ta, cu cariera ta?

Cum îți va merge ție și oamenilor pe care-i iubești? Ce va fi cu economiile și cu averea ta? De fapt pe ce te poți baza, în ce te poți încrede? Iată întrebări peste întrebări!

Dar există ceva sigur. Și anume că trebuie să te întâlnești cu Domnul Isus Hristos. Aici sau acolo. De ISUS HRISTOS, Fiul lui Dumnezeu nu poți să treci. Nu are nicio importanță dacă tu vrei sau nu vrei. Indiferent dacă tu crezi sau nu, nu poți să ocolești acest adevăr; nu există o ușă din dos. Dacă-L iubești sau Îl urăști, dacă-L admiri sau Îl batjocorești, de ISUS Hristos nu poți să treci. Dacă Îți este indiferent sau nu, dacă-L cauți sau nu, fugind, de El nu poți să treci. Dacă crezi că odată cu moartea totul s-a terminat nu poți să treci de Isus Hristos. Nu există o ascunzătoare pentru nimeni. Chiar dacă dorești ca trupul tău să fie ars și cenușa împrăștiată, sau trupul tău să fie înghețat la temperaturi foarte joase, un adevăr rămâne neclintit:

de Isus Hristos nu poți să treci. Va trebui chiar să te arunci într-o zi cu fața în jos înaintea Lui. Biblia spune că fiecare genunchi va trebui să se plece în fața Lui (Filipeni 2:10).

Cu adevărat fiecare genunchi. Și genunchii celor indiferenți, ai celor care neagă existența lui Dumnezeu și ai celor care Îl batjocoresc. Și genunchii celor care în viața aceasta s-au închinat eului și idealurilor lor. Și Biblia mai spune că și fiecare limbă va trebui să recunoască, faptul că Isus Hristos este Domnul (Filipeni 2:1).

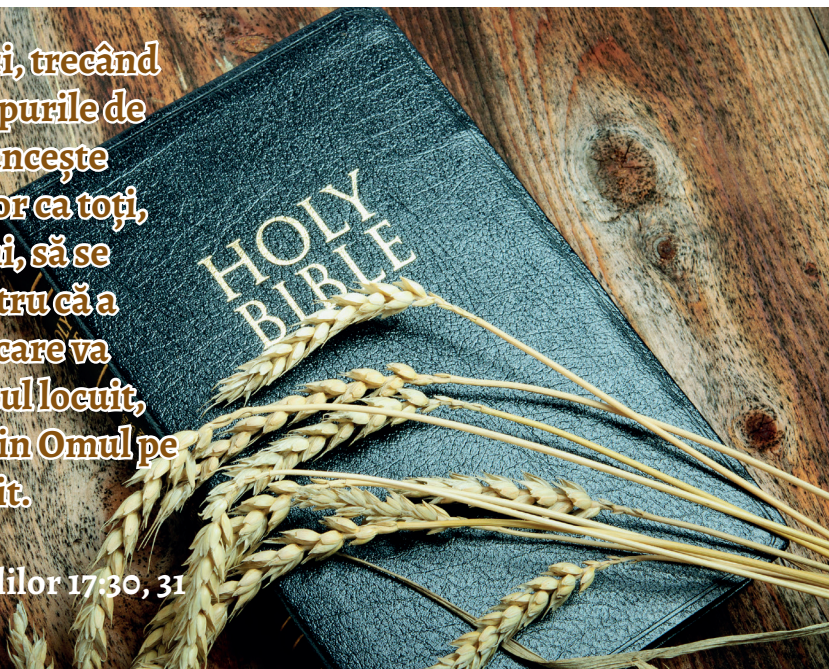
Dar Dumnezeu vrea să-ți vină în ajutor. El are o veste minunată pentru tine. El nu vrea ca Fiul Său Isus Hristos să te întâlnească odată ca judecător și să te trimită în întu-

neric veșnic pentru că ai dus o viață plină de încăpățănare departe de Dumnezeu. Despre acest loc Biblia vorbește cuvinte foarte serioase (Marcu 9:43–48). Dumnezeu te iubește! Voința Sa este ca tu să te întorci în timpul vieții tale ca să-L primești pe Domnul Isus ca Mântuitorul tău și astfel să-L urmezi pe Domnul tău. Vei deveni astfel un copil fericit al lui Dumnezeu.

Atunci poți privi liniștit spre viitor pentru că vei ști și vei trăi în convingerea că ești condus de mâna puternică a Domnului tău. Atunci poți fi sigur că te așteaptă o glorie eternă. De aceea te rugăm să lași la o parte toți acei “dacă” și “sau” și să primești acum chemarea Sa prietenoasă.

Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit.

Faptele Apostililor 17:30, 31

Nu am avut timp

Am auzit cu toții expresia “Nu am (avut) timp”. Probabil o folosim uneori ca scuză pentru proiecte abandonate, teme nefăcute, relații întrerupte și multe alte activități “demne” de evitat.

Este adevărat că timpul nostru este limitat, însă tocmai acest lucru îi conferă valoare. Avem la dispoziție aceleași ore, minute și secunde. Îmbătrânim zilnic și ceasurile sofisticate, amuțite uneori, contabilizează cu exactitate scurgerea ireversibilă a vieților noastre. Numărătoarea inversă a început la naștere, însă nu realizăm că

nu trăim veșnic pe pământ. Prin urmare, încercăm să ne umplem timpul cu tot ceea ce ne face plăcere și să trăim clipa, savurând viața la maxim.

Dumnezeu, Creatorul tuturor oamenilor, ne îndeamnă prin Cuvântul Lui: “pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău...” (Amos 4:12) Scuza “Nu am timp pentru Dumnezeu” nu stă în picioare în fața Aceluia care îți cunoaște viața în cele mai mici detalii. Dragostea lui Dumnezeu pentru noi a fost arătată: “dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis

pe Fiul Său, venit din femeie, venit sub lege, ca să-i răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea.” (Galateni 4:4). Isus Hristos a intrat într-o lume meschină și coruptă ca să sufere pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcat în locul nostru. “... Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18).

Dumnezeul adevărat, care te iubește, așteaptă răspunsul credinței tale în jertfa Fiului Său pentru tine. Timpul nu-ți aparține, iar amânarea pregătirii pentru veșnicie ar fi o nebunie. Folosește timpul pe care îl mai ai încă la dispoziție și primește darul veșnic al lui Dumnezeu: “Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viață eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6:23).

Aș vrea să aduc înaintea noastră două exemple din Scriptură în legătură cu scuza “Nu am (avut) timp” folosită și de cei credincioși, care îl cunosc pe Hristos ca Salvator personal.

Locuitorii din metropola Atenei secolului I erau avizi după nouătăți. Urechile lor erau exersate să recepționeze semnalele unor știri

“mai noi”, interesante, și acesta a fost motivul pentru care l-au rugat pe Pavel să le detalieze învățătura nouă pe care le-o vestea el.

“Iar toți atenienii și străinii în trecere pe acolo nu-și petreceau timpul cu nimic altceva decât să spună și să audă noutăți” (Faptele Apostolilor 17:21).

Astăzi, mai mult ca oricând, avem oportunități nenumărate să ne informăm. Nu mă refer la accesarea fugitivă a unor știri necesare într-un context anume, ci la petrecerea timpului și umplerea lui la refuz cu tot ce ne servește lumea drept noutate. Veștile lumii nu sunt bune, deoarece reflectă violența, corupția și vanitatea unui sistem care este total separat de Dumnezeu. Ele ne distrează uneori, însă ne distrag astfel atenția de la ceea ce prețuiește Dumnezeu cu adevărat.

Cei mai mulți atenieni au ajuns la o concluzie proprie în legătură cu vestea bună transmisă de Pavel: “Te vom asculta altă dată despre aceasta” (Faptele Apostolilor 17:32). Amânarea lor politicoasă poate fi transpusă și la starea noastră, a celor credincioși, care ne facem timp pentru știri, pentru postări pe rețele de socializare,

Nu am avut timp

pentru jocuri și filme. Între timp Bibliile rămân prăfuite, genunchii neîndoțiți, mințile netransformate de Cuvântul divin și gurile închise.

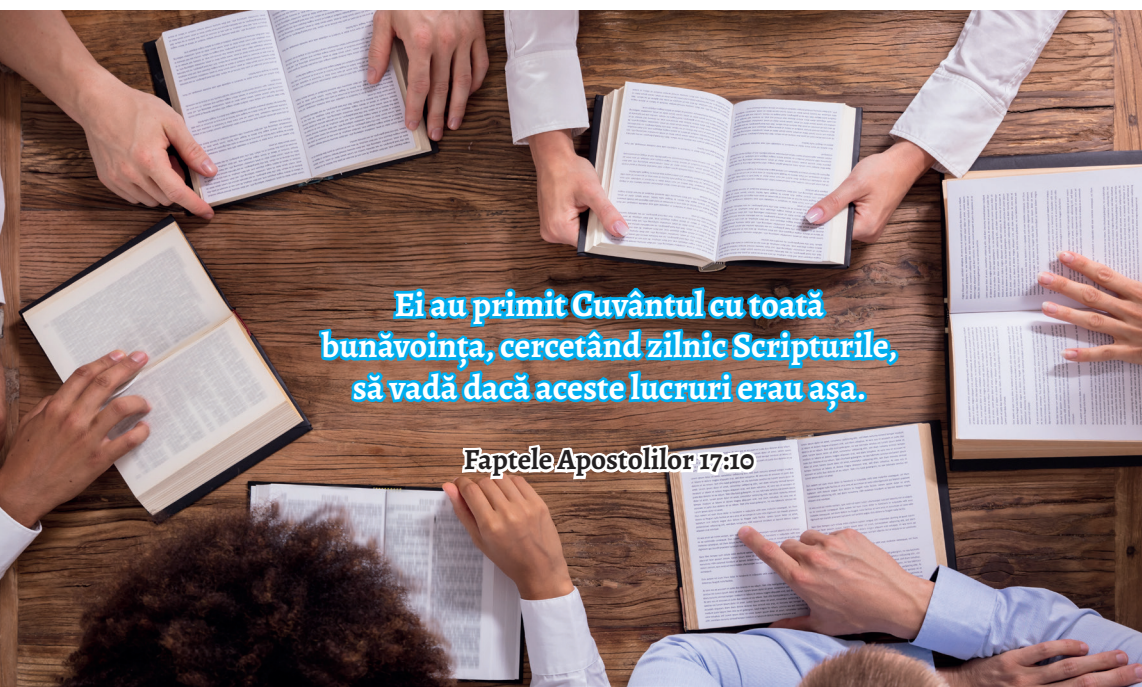
Scriptura ne oferă o alternativă sănătoasă la practica nocivă a atenienilor. “Și aceștia erau mai aleși decât cei din Tesalonic; ei au primit Cuvântul cu toată bunăvoința, cercetând zilnic Scripturile, să vadă dacă aceste lucruri erau așa” (Faptele Apostolilor 17:10).

Iudeii din Berea au fost remarcați și apreciați de Duhul Sfânt pentru felul în care s-au raportat la Cuvântul vestit de Pavel. Ei au avut urechi deschise la mesajul divin ce răsună în sinagoga lor. Ei au dovedit o minte doritoare, plină de râv-

nă și dispusă la schimbare. Nu în ultimul rând, voința lor s-a concretizat într-o cercetare minuțioasă și exactă a lucrurilor auzite. Obiceiul lor zilnic de a studia Scriptura rămâne un model sănătos și pentru noi cei credincioși de astăzi. Nu avem timp sau nu ne facem timp?

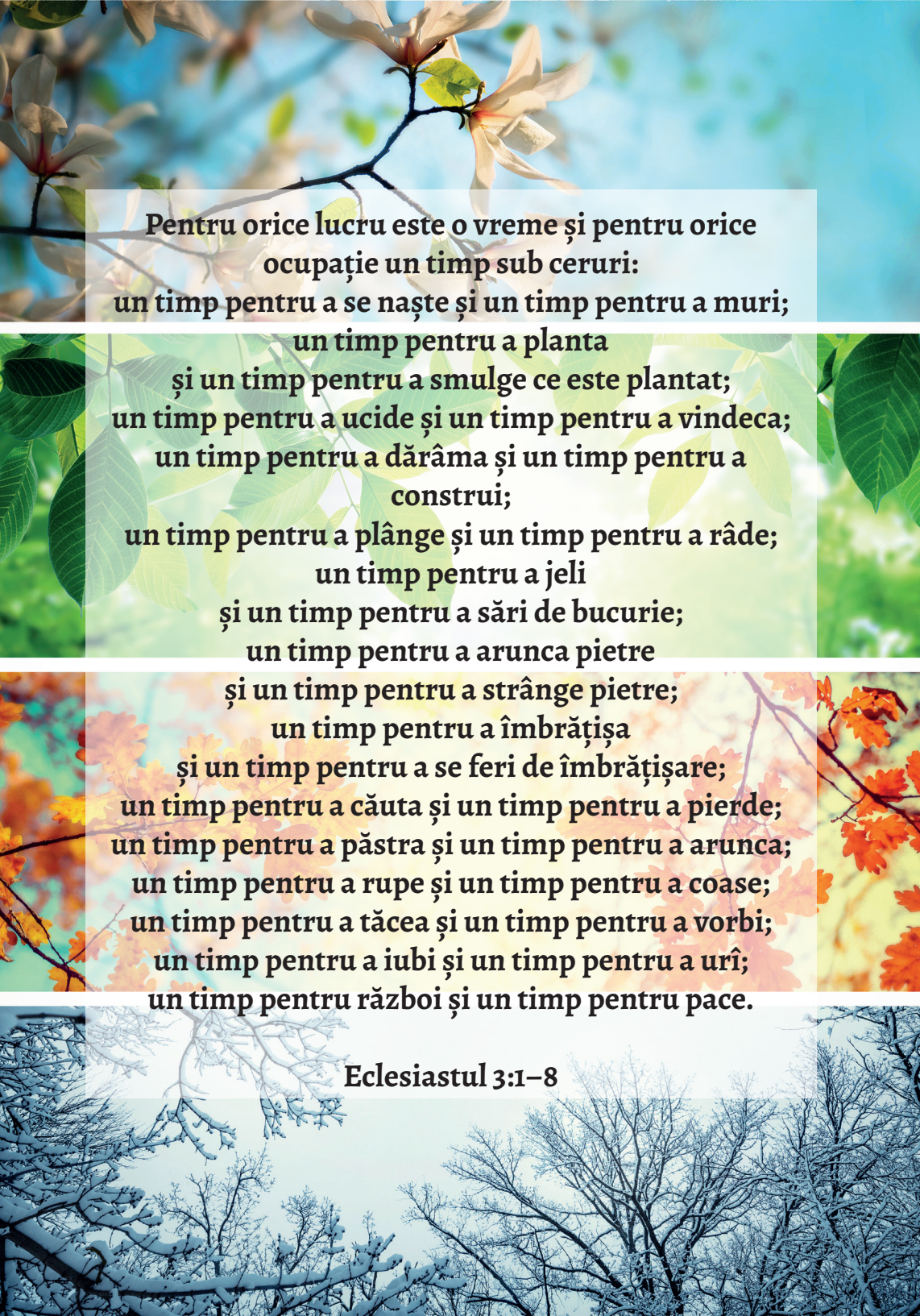
Domnul Isus Hristos, despre care mărturisesc Scripturile (Ioan 5:39), dorește să dea un gust divin vieților noastre, să umple mintea și inima noastră cu frumusețea Lui în așa fel încât să ne petrecem timpul lucrând pentru zidirea Adunării Sale și transmițând vestea bună a salvării celor pe care îi întâlnim zilnic.

Andy Savu

Ei au primit Cuvântul cu toată bunăvoința, cercetând zilnic Scripturile, să vadă dacă aceste lucruri erau așa.

Faptele Apostolilor 17:10

**Pentru orice lucru este o vreme și pentru orice
ocupație un timp sub ceruri:
un timp pentru a se naște și un timp pentru a muri;
un timp pentru a planta
și un timp pentru a smulge ce este plantat;
un timp pentru a ucide și un timp pentru a vindeca;
un timp pentru a dărâma și un timp pentru a
construi;
un timp pentru a plânge și un timp pentru a râde;
un timp pentru a jeli
și un timp pentru a sări de bucurie;
un timp pentru a arunca pietre
și un timp pentru a strânge pietre;
un timp pentru a îmbrățișa
și un timp pentru a se feri de îmbrățișare;
un timp pentru a căuta și un timp pentru a pierde;
un timp pentru a păstra și un timp pentru a arunca;
un timp pentru a rupe și un timp pentru a coase;
un timp pentru a tăcea și un timp pentru a vorbi;
un timp pentru a iubi și un timp pentru a urî;
un timp pentru război și un timp pentru pace.**

Eclesiastul 3:1-8

“Răscumpărând timpul”

Călătoream zilele trecute cu un tovarăș de lucrare pe câmpul Evangheliei. Conversația a alunecat cumva spre subiectul acesta al bărbieritului. “În cazul meu cred că bărbieritul îmi ia o săptămână dintr-un an”, a spus el.

Am început să calculez mai degrabă din curiozitate. Zece minute în fiecare zi. Zece minute este a șasea parte dintr-o oră. Lucrez nouă ore pe zi, a cincea parte din ziua de lucru; adică a cincea parte din anul de lucru care are 52 de săptămâni, care înseamnă practic o săptămână care s-a dus dintr-un an. Deși pe moment discuția mi s-a părut trivială, mai târziu a deschis un orizont

de meditații serioase. Mărturisesc că am fost uimit să văd cât de prețioase sunt minutele; și de asemenea, smerit, gândindu-mă la multele ore care nu se vor mai întoarce niciodată, mai mult decât risipite.

Valoarea momentelor prețioase pentru rugăciune, citire, pentru un cuvânt de încurajare, pentru a da un pliant sau chiar două, mi-a venit în minte într-un mod neobișnuit. M-am gândit cu un inters sporit la îndemnul apostolului Pavel pentru sfinții din Efes- “Răscumpărând timpul pentru că zilele sunt rele”- adică fructificând oportunitățile prețioase atunci când acestea se ivesc. Ele sunt ale noastre pentru un moment-

ale noastre să le folosim sau să le risipim, apoi dispar pentru totdeauna fără a mai reveni vreodată.

“Oh,” spune tânărul creștin, “dacă aş avea ocazia să trec mărire și să predic Evanghelia la săraci, la păgânii care trăiesc în întineric ce mult m-aș bucura!”

Dar, de multe ori, din păcate, păgânii plâng la ușile noastre și sunt neglijanți.

Să luăm aminte că râvna nehelituită în ocaziile care ne apar la birou, fabrică, în tramvai, în tren sau în plimbările noastre prin străinătate, va dispărea pe câmpul de misiune. Pe de altă parte, stăruința care se manifestă acasă nu va muri când va fi plantată într-un sol străin. O stăruință care este ținută caldă și operativă prin părtășie cu un Dumnezeu a cărui dragoste rămâne peste această lume care îmbătrânește în vina ei, și se coace repede pentru judecată, aceasta este ceea ce dorim. Oh! să simți așa cum simte El!

Am fost de asemenea uimit să văd unde apare acest text despre răscumpărarea timpului. Nu în epistola către Romani, care expune temelia Evangheliei, ci în epistola către Efeseni, care prezintă învățătura despre adunare. Chiar dacă suntem văzuți ca fiind așezați împreună în

Hristos în locurile cerești, subiectele planurilor eterne ale lui Dumnezeu, obiectele desfătărilor și dragostei sale de neexprimat, cu toate acestea nu suntem răsfățați în legătură cu ocaziile timpului care trece. Chiar dacă suntem uimiți de mărimea binecuvântărilor noastre cerești, nu umblăm cu capul în nori. Preocuparea cu Hristos nu ne face să nu vedem în jurul nostru cele mai mici ocazii, mici ca dimensiune în ochii oamenilor, dar mari în posibilitatea de slujire pentru El. Apostolul Pavel încheie textul acesta scurt cu aceste cuvinte pregnante, “pentru că zilele sunt rele”. Cu cât zilele devin mai rele și întunecate, cu atât mai tare se aude îndemnul apostolului pentru urechile noastre surde și neatente.

Fie ca scriitorul și cel care citește să fie provocați la o râvnă evlavioasă și stăruință în această privință! Să ne amintim că nu toți putem face lucruri mari. Ne ajunge dacă vom primi zâmbetul aprobării Sale, și acel îmbucurător, “Bine!” Nimeni nu poate alerga o milă la o viteză extraordinară, dar făcând sute de pași mici, toți pot străbate distanța. Domnul vine repede. Credem lucrul acesta? Haideti atunci să răscumpărăm timpul!

A.J. Pollock

“Anul acesta vei muri”

De obicei Dumnezeu avertizează înainte să judece. Atât de mare este îndurarea și harul Său, că poate cineva nu ar exagera dacă ar spune că totdeauna face acest lucru. Scriptura e plină de astfel de momente. Sodoma a fost vizitată de doi mesageri divini cu o zi înainte ca focul lui Dumnezeu să o consume. (Geneza 19) Înainte cu mult de sfârșitul său, Faraon a primit multe avertizări. Roțile carului său au ieșit cu câteva ore înainte ca el să se cufunde în valurile puternice. Necuvinciosul împărat caldeean și-a văzut avertizarea scrisă sub proprii săi ochi, “de degetul mâinii unui om” și de pe buzele lui Daniel a auzit “Dumnezeu a numărat zilele împărăției tale și i-a pus capăt”, cu câteva ore înainte

ca vrăjmașul să câștige intrarea în cetate, dar “În noaptea aceea, Belșațar, împăratul caldeenilor, a fost ucis.” (Daniel 5). Iuda a fost și el avertizat atunci când Domnul a spus “Unul dintre voi mă va trăda.” El nu a luat aminte la aceasta și “s-a dus la locul său.” (Ioan 13, Fapte 1). Pilat a fost și el bine avertizat chiar pe scaunul de judecată atunci când a primit acest mesaj de la soția lui, “să nu ai nimic de-a face cu omul acesta drept”. Neținând cont de aceasta, a semnat condamnarea la moarte a Domnului, și cine poate spune că nu și propria sa condamnare în același timp?

Cât de diferit ar fi putut fi sfârșitul, pentru timp și veșnicie, a tuturor acestor oameni, dacă

s-ar fi luat aminte la avertizarea lui Dumnezeu, mesajul Său crezut, și îndurarea Lui căutată; dacă pocăința și judecata de sine ar fi luat locul necredinței și indiferenței.

Titulul acestui pasaj a fost mesajul de avertizare al lui Dumnezeu față de un alt om. Anania a fost un profet fals. Netrimis de Dumnezeu, el a profetizat minciuni în Numele Său. La el a venit Cuvântul lui Dumnezeu “Atunci profetul Ieremia i-a zis profetului Hanania: ‘Ascultă, te rog, Hanania! Nu Domnul te-a trimis, ci tu faci pe poporul acesta să se încreadă în minciună. De aceea, așa zice Domnul: Iată, te voi arunca de pe fața pământului; anul acesta vei muri, pentru că ai îndemnat la răzvrătire împotriva Domnului’. Și profetul Hanania a murit în anul acela, în luna a șaptea.”

În luna a cincea a anului (v. 5) Anania a rostit aceea profeție falsă și a primit avertizarea-anul acesta vei muri. “Și profetul Hanania a murit în anul acela, în luna a șaptea.” Este înregistrarea lui Dumnezeu despre ce a avut loc. Cuvântul lui este totdeauna adevărat.

Citorule, te-ai gândit vreodată că Dumnezeu ar fi vorbit despre tine, “Anul acesta vei muri.” Pot să întreb, ești gata să mori? Ești convertit? Ești pregătit să-L întâlnești pe Dumnezeu? Ți-au fost spălate păcatele? Dacă nu, nu mai ai mult timp. Câteva zile scurte și acest an va fi numărat în trecut, și dacă “în acest an tu vei muri” se aplică pentru tine, cu siguranță este necesar să fii în alertă.

Cel mai probabil vei spune de unde știi că voi muri anul acesta? Nu știi și nici nu afirm acest lucru, dar Dumnezeu știe, și dacă zilele tale pe pământ sunt numărate, unde vei merge când vei muri? Îți vei petrece veșnicia în iad sau în cer? Al treilea loc nu există. Anihilarea este o păcăleală a diavolului pentru a-i face pe păcătoși să continue în păcat, până va fi prea târziu. Să nu-l crezi dragă prietene! Dragă păcătos nemântuit, moartea este înaintea ta- două morți.

“Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata,” a doua moarte, pe care Apocalipsa 21:8 o descrie ca “iazul care arde cu foc și pucioasă.”

Sigur, a muri o dată este de ajuns. Apoi ieși din scena vizibilă a omului, dar nu vei înceta să exiști. În a doua moarte ieși din fața lui Dumnezeu, și, înfricoșător gând, vei continua să exiști cât va fi El. El este Dumnezeu veșnic, iar partea ta va fi judecată veșnică.

Serios, prietene, e vremea să te trezești în legătură cu viitorul. Nu trebuie să fii un păcătos grosolan pentru a-ți asigura aceste două morți. Trebuie doar să continui în liniște așa cum ești, în necredință și dispreț față de Cuvântul lui Dumnezeu (și poate ești avertizat prin acest articol) pentru a-ți pecetlui blestemul veșnic.

Foarte posibil, vei argumenta șansele ca să mor anul acesta sunt foarte mici, aproape a trecut, iar eu sunt tânăr și puternic.

Probabil așa au argumentat trei tineri deplin sănătoși și puternici, care au auzit într-o seară pe unul dintre prietenii mei predicând din versetul, "anul acesta vei muri". Seara următoare trupurile sfărțecate ale celor trei au fost găsite la o intersecție de cale ferată. Dorind să treacă, o scurtătură spre casă, au fost loviți de un tren rapid care i-a

ucis. Despre sufletele și veșnicia lor, nu se știe nimic. Ei nu au mărturisit niciodată pe Hristos, dar Dumnezeu a cuplat evanghelia cu avertizarea pe care au auzit-o cu o seară înainte.

Moartea a fost ocupată anul acesta, iar prietenul meu nemântuit ar face bine să ia aminte la cuvintele poetului:

*"În praf la fel de jos
Săgeata morții a pus și tânăr și bătrân
Deci cât mai suflă și citești
Fă din Hristos al tău singur crez"*

Inima ta păcătosule este ținta la care moartea trage neobosită săgețile sale, și poate chiar când citești aceste lucruri, vârful este pus la săgeata care va împlini aceste solemne cuvinte, "anul acesta vei muri."

Pentru un om, a continua în păcatele sale, nepocăit, neiertat, nespălat, nemântuit, atunci când harul îl cheamă la un Salvator, este cea mai mare nebulie. Cine o poate contrazice? Tu, cititorule? Dă-mi voie să-ți spun ce s-a întâmplat "anul acesta" cu alții. Țineam niște întâlniri de evanghelizare într-un sat care au

durat cam o lună. Ultima noapte am vorbit din Fapte 17, unde Pavel la Atena, “le-a predicat pe Isus și învierea”, și apoi a adăugat “Dumnezeu... poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindenă, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morți” (versetele 30, 31).

Efectul asupra acultătorilor este arătat astfel: “Și, când au auzit ei de învierea morților, unii își băteau joc și alții spuneau: “Te vom asculta altă dată despre aceasta”. Astfel, Pavel a ieșit din mijlocul lor. Dar unii bărbați, alăturându-se lui, au crezut (versetele 32, 34). Audiența lui s-a împărțit în trei clase: batjocoritori, cei care amână, și credincioși. În noaptea aceea am accentuat mult nebunia amânării. Un om cunoscut pentru lipsa lui de evlavie și indiferență, care era prezent, a căzut mort ziua următoare, fără nicio altă avertizare și fără mărturisirea lui Hristos pe buzele sale. El își primise avertizarea în seara precedentă, “anul acesta vei muri” dar mă tem că nu a luat aminte.

Din nou un credincios pe care-l cunosc, a adus în mod repetat o cunoștință să audă Evanghelia de pe buzele mele vara trecută. La sfârșitul întâlnirii, de două sau trei ori, am vorbit cu el. La început a tratat problema sufletului său mai degrabă în glumă. Ultima oară când l-am văzut era mai sobru, dar nemântuit, și nehotărât, și a spus: “te voi asculta din nou”. Nu a mai făcut-o și nici nu o va mai face. Câteva zile mai târziu prietenul său l-a auzit murmurând: “pot crede, cred, că Hristos a murit pentru mine.”

“Este adevărat?” a spus creștinul. “Nu” a fost răspunsul sincer, dar trist, “dar aș vrea să fie adevărat.” Zece zile mai târziu a căzut pe trotuar, a devenit inconștient, și în 12 ore a trecut în veșnicie, fără nicio altă mărturie cunoscută. Dumnezeu a spus “anul acesta vei muri” și astfel a fost avertizat.

Acum, un cuvânt pentru cei care amână. Te implor încă o dată să vii la Hristos. Poți avea deplină încredere în El. Făcând aceasta, iertarea, pacea, și viața veșnică vor fi ale tale. Pentru cel credincios nu există altceva decât gloria cu Hristos înaintea

lui. El are drept deplin la această glorie. Datorită sângelui lui Hristos. Perspectiva lui este fără nor. Orice nor s-a dus. Păcatul care a fost al lui a fost purtat de Hristos. Moartea și judecata pe care păcatul le cerea, au fost suportate de Isus, în locul și pentru el. Astfel el are "pace cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru."

Pentru cel credincios moartea, dacă vine, este doar ușa spre glorie. Am stat la patul unei credincioase în vârstă acum o săptămână. Printre ultimele cuvinte, în timp ce zbura spre glorie, au fost acestea:

*"atât de calm, atât de sigur, atât de satisfăcut
Sufletul care se ține strâns de
Tine"*

Vino prietene nu vrei oare să te întorci la Isus acum și să crezi în El? Dă-mi voie să te implor. Toată lucrarea a fost făcută de Isus. "S-a sfârșit!" este moștenirea Salvatorului care murea pentru păcătosul nevoiaș. Primește această moștenire, și apoi, dacă voia lui Dumnezeu va fi "anul acesta vei muri", partea ta fericită va fi "să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult

mai bine."

Este important să ne reamintim, că cel credincios nu așteaptă moartea, ci a doua venire a Domnului. Încurajatoare sunt într-adevăr cuvintele: "pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El." Acolo, dragul meu credincios, este destinul nostru veșnic. "Și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici nopți." (Apocalipsa 14:11) descrie solemn veșnicia unui suflet pierdut.

Fie ca Dumnezeu, în infinita lui bunătate, să te conducă, cititorul meu, dacă în acest moment ești indecis pentru Hristos, să te decizi pentru El, pentru că, din nou repet în ceea ce te privește pe tine, cuvântul vine de pe buzele Lui, un cuvânt de avertizare, la care dacă nu vei lua aminte, ți-l vei aminti în iad:

ANUL ACESTA VEI MURI!

W.T.P. Wolston

Cheltuială sau investiție

Stau câteodată și mă întreb dacă nu cumva versetul din 2 Timotei 4:3,4: *“Pentru că va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge (își vor da) o mulțime de învățători după poftele lor; și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate spre basme.”*

Se referă și la avalanșa de predici de pe Facebook și WhatsApp pe care ni le trimitem unii altora ca un tsunami informațional pe care evident că nu suntem în stare să-l asimilăm. Știți acele predici cu zeci și sute de mii, ca să nu zic milioane de vizualizări? Nu zic că toate sunt rele, dar cele mai multe conțin basme, povești lacrimogene sau mesaje motivaționale. Dacă po-

vestea este aseasonată și cu o muzică de fundal care să atingă corzile sensibile, meniul este complet.

Asta ca să nu mai vorbim și de filme, Netflix, Facebook, YouTube, clipuri amuzante, știri, sport, muzică, mii de poze de pe Facebook, jocuri video etc. Vreau să vă atrag atenția asupra mâncătorului de timp din buzunar în timpul zilei sau de la capul patului noaptea. De fapt nu despre el aș vrea să spun ci despre această resursă limitată pe care o avem ca un har: TIMPUL.

Imaginați-vă timpul ca un cont bancar din care extragi zilnic o sumă fixă necesară pentru ziua respectivă. Contul nu poate fi ali-

mentat de noi și nici nu știi când îți apare mesajul “fonduri insuficiente”. Pentru bogatul din Luca 12:20, “fondurile” s-au terminat într-o noapte când se pregătea să înceapă distracția. Contul este alimentat cu zile doar de Dumnezeu, la unii mai mult la alții mai puțin. O parte din timp trebuie alocat nevoilor zilnice pentru studiu, muncă, alimentație și odihnă. Pentru puținul care rămâne, avem doar două variante: să risipim sau să investim!

Să cheltuim timpul cred că știm cu toții ce înseamnă, cei mai mulți dintre oameni sunt experți în risipirea timpului. Alții însă ar vrea să-l investească, dar n-au în ce să-l investească decât tot în ei și tot pentru viața aceasta scurtă... și toate acestea ale cui vor fi după? Așa a făcut bogatul din Luca 12. O investiție proastă! Faliment! Sloganul “Trăiește clipa!” sau “Gustă momentul” este începutul falimentului, este un îndemn direct: “Cheltuie-ți viața!”.

Viziunea celor mai mulți asupra vieții este cea descrisă de Biblie în 1 Corinteni 15:32 “Dacă morții nu înviază, să mâncăm și să bem, pentru că mâine vom muri”. Chiar așa, dacă totul se termină la mormânt trebuie să cheltuim cât

mai mult și cât mai intens.

Însă, pentru a putea investi timpul eficient și profitabil, este nevoie de o viziune corectă asupra vieții, este nevoie de credința mântuitoare în cuvintele Bibliei, “Omului îi este rânduit să moară o singură dată, iar apoi vine judecata.” Evrei 9:27. Vine decontul, justificarea cheltuielilor. Abia acum se deschide perspectiva unei investiții mai profitabilă decât Microsoft, Apple, Google și Amazon la un loc, de fapt nici nu suportă comparație pentru că investiția asta este în cer!

“Nu vă strângeți comori pe pământ, ... ci stângeți-vă comori în cer” (Matei 6:19).

Pentru orice astfel de investiție condiția necesară este să avem timp. Dumnezeu ne sfătuiește să ne numărăm bine zilele pentru a avea o inimă înțeleaptă, ne sfătuiește să folosim ocaziile pentru că sunt irepetabile și ireversibile, să răscumpărăm timpul (Efeseni 5:16, Psalmul 90:12).

Nu toți avem bani mulți, nu toți avem sănătate de fier, dar toți care citesc aceste rânduri au încă timp. Nu-l risipiți! Investiți-l în cer!

Robert Ion

**Ferice de cine citește
și de cei care aud
cuvintele profeției și
păzesc cele scrise în ea,
pentru că timpul este
aproape.
Apocalipsa 1:3**

Lupta Creștină

Suntem într-un adevărat război, nu unul fizic, ci spiritual. Ni se spune în Efeseni 6:12 că “Lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești”. Iar în 2 Corinteni 10:4: “Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt ale firii păcătoase, ci sunt puternice, datorită lui Dumnezeu, ca să dărâme întăriturile”.

Dacă suntem creștini, suntem angrenați în acest război, fie că vrem sau nu. Conflictul începe chiar din ziua în care suntem mântuiți. Când suntem botezați, ne îmbrăcăm în mod oficial cu uniforma creștină. “Toți câți ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Gal. 3:27).

Ne găsim pe teritoriul inamicului. Străbatem acest teritoriu în drumul către țara noastră – cerul. Asta înseamnă că trebuie să fim foarte vigilenți, căci vrăjmașul ne pândește din toate părțile. Trebuie să fim pregătiți

pentru un conflict care durează întreaga noastră viață; nu vom scăpa de acești vrăjmași până nu vom pleca la Domnul, sau până când va veni El să ne răpească.

Sunt câteva lucruri importante pe care nu trebuie să le pierdem din vedere în acest conflict spiritual:

1) *Această coaliție a vrăjmașilor noștri este cu mult mai puternică decât noi!* Multele victime făcute în rândul creștinilor dovedesc cu prisosință acest lucru. Cei trei vrăjmași ai noștri sunt mult mai puternici decât ne închipuim. Dacă ne încredem în puterea noastră, este sigur că vom eșua și vom cădea în luptă. Versetul 26 din Proverbe 28 spune așa: “Cine se încrede în inima lui este un nebun, dar cine umblă în înțelepciune va fi scăpat”. Asta înseamnă că trebuie să ne facem socoteala și să luăm în serios acest război. Biblia spune: “Care împărat, când merge la război cu un alt împărat, nu stă jos mai întâi, să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui

ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii?” (Luca 14:31). Este important să realizăm că, din punct de vedere natural, nu avem nicio șansă; și că dacă nu luăm în serios drumul nostru creștin, mai devreme sau mai târziu vrăjmașul ne va doborî. Acest lucru îmi aduce aminte de împăratul Roboam, despre care se spune că “a făcut lucruri rele, pentru că nu și-a pus inima să caute pe Domnul” (2 Cronici 12:14). Nu ne putem permite să fim neglijenți și nepăsători. Par-tea bună este că ne aflăm în tabăra câștigătoare! Din fericire Dumnezeu este de partea noastră, iar acest lucru este suficient pentru a birui orice stratagemă și înșelăciune a vrăjmașilor noștri. “Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume” (1 Ioan 4:4).

2) Trebuie să ne menținem tot timpul la un nivel bun de pregătire spirituală. La început, soldații sunt supuși la un regim riguros de instrucție, care să-i facă apti pentru luptă. După aceea, ei sunt responsabili să se mențină la un nivel corespunzător de pregătire, pentru a fi oricând gata de luptă. În același fel suntem chemați și noi să ne menținem permanent la un nivel bun de pregătire spirituală. Pavel s-a adresat către Timotei: “Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după prorociile făcute mai înainte despre tine, este ca prin ele să te lupti lupta cea bună și

să păstrezi credința și o conștiință bună, pe care unii au lepădat-o și au naufragiat în ce privește credința” (1 Tim.1:18,19). Vedem din acest pasaj că există două lucruri necesare în mod special pentru a ne menține într-o formă spirituală bună: credința și o conștiință bună. Dacă Timotei păstra aceste două lucruri în viața sa, Pavel îi spune că astfel era într-o stare potrivită pentru a lupta lupta cea bună. La fel vor sta lucrurile și cu noi!

Trebuie să păstrăm **“credința”**, în sensul de a lua toate împrejurările noastre ca din mâna Domnului, fără să punem la îndoială înțelepciunea căilor Sale cu noi. A păstra credința nu este așa de simplu cum am crede. Vrăjmașul face tot posibilul pentru a tulbura credința noastră. El încearcă să dărâme încrederea sufletului nostru în Dumnezeu și adesea folosește în acest scop încercările și dificultățile cu care ne confruntăm pe cale. Vrăjmașul încearcă să-i descurajeze pe sfinții lui Dumnezeu (Daniel 7:25); aceasta a fost cea mai eficientă armă în mâna lui. El știe că un creștin descurajat este unul pe care îl poate întoarce ușor de pe drumul voii lui Dumnezeu. Când reușește să introducă o îndoială în inimile noastre cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, credința noastră va fi zdruncinată. Atunci începem să ne plângem cu privire la felul cum acționează Dum-

nezeu față de noi. Fiind descurajați, putem ajunge la concluzia că Dumnezeu ne-a lăsat să ne descurcăm singuri în situația respectivă; atunci suntem în pericol să facem un pas greșit. Vom fi tentați să dobândim ceva ce nu face parte din voia Lui pentru noi, iar dacă facem un pas în acea direcție – deși nu este decât un simplu pas – pornim pe drumul care duce la naufragiu.

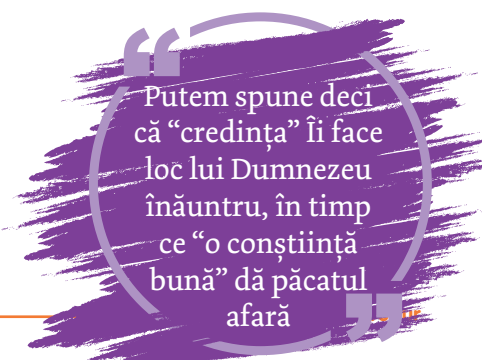
A păstra credința în împrejurările vieții înseamnă a spune: “Știu că tot ce Domnul a îngăduit în viața mea este doar pentru că El mă iubește, și va face tot ce este mai bine pentru mine. Mă voi încrede în El și El va schimba toate lucrurile înspre binecuvântarea mea”. Este demn de remarcat faptul că Domnul nu i-a lăudat niciodată pe ucenicii Săi pentru credința lor, ci i-a mustrat în diferite ocazii pentru lipsa ei. Nu este uimitor că aceia care au petrecut cel mai mult timp cu El au dat dovadă de lipsă de credință?

În al doilea rând, trebuie să păstrăm și **“o conștiință bună”**, practicând zilnic judecata de sine, chiar și în cele mai mici lucruri în care greșim. Dacă ținem socoteala din scurt cu Dumnezeu, judecând tot ce spunem sau facem greșit, orice lucru care nu se potrivește cu chemarea noastră creștină, atunci vom păstra o conștiință bună. Dacă nu practicăm judecata de sine, deschidem ușa pentru

vrăjmașii noștri. Fără să ne judecăm pe noi înșine, vom deveni tot mai împovărați de greșelile noastre, având o conștiință rea. Dacă refuzăm să judecăm păcatul care ne-a produs o conștiință rea, vom fi tentați să modificăm lumina Scripturii pentru a se potrivi cu drumul nostru inconsecvent. Cu alte cuvinte, ne vom ajusta doctrina după purtare. Când se întâmplă acest lucru, ne îndreptăm cu pași repezi către naufragiu. Cât de periculos este să neglijăm judecata de sine! *Drumul către “naufragiu” începe prin a lăsa nejudecat un păcat, oricât de mic.*

Putem spune deci că **“credința”** îi face loc lui Dumnezeu înăuntru, în timp ce **“o conștiință bună”** dă păcatul afară; astfel suntem ținuti pe linia de plutire și navigăm în siguranță cu Dumnezeul nostru.

3) Trebuie să fim pregătiți să suferim. A suferi este un lucru normal atunci când Îl urmezi și Îl slujești pe Domnul. Dacă dorim să ne purtăm cu credincioșie, nu vom putea evita persecuțiile și batjocura. Acestea sunt lucruri de care nu putem scăpa.

Putem spune deci că “credința” îi face loc lui Dumnezeu înăuntru, în timp ce “o conștiință bună” dă păcatul afară

Pavel i-a spus lui Timotei: “Ia-ți par-tea ta la suferință, ca un bun ostaș al lui Isus Hristos” (2 Tim. 2:3). Nimeni n-a spus că drumul creștinului este ușor, însă este un drum sigur și fericit dacă ne ținem aproape de Domnul.

4) Trebuie să avem grijă să nu ne încurcăm cu treburile vieții aceș-teia, altfel nu vom putea răspunde chemării Aceluia care ne-a înscris la oaste (2 Tim. 2:4). Acest lucru aduce înaintea noastră nevoia de separare. Dacă vrem să luptăm lupta cea bună, trebuie să ne ținem strâns alipiți de cauza lui Hristos. Este posibil să devenim atât de înfășurați în lucrurile vieții acesteia – și în gri-jile care țin de ea – încât să nu mai fim capabili să răspundem chemării Domnului în lucrare. Un soldat bun este pregătit să aștepte în orice clipă orice comandă de la superiorul său. Treaba lui este să placă celui care l-a înrolat. Asta înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât pură ascultare. Să căutăm să nu fim atrași în tot felul de preocupări pământești. Viața noastră nu trebuie să fie încurcată de astfel de lucruri, ci să avem ca țel suprem să fim plăcuți Domnului în toate lucrurile.

5) Trebuie să purtăm tot timpul ar-mura lui Dumnezeu. Efesenii 6:11 spune: “Îmbrăcați-vă cu toată armu-ra lui Dumnezeu, ca să puteți sta îm-potriva uneltirilor Diavolului”. Aceste diferite componente ale armurii ne

aduc înaintea ideea dependenței în rugăciune față de Domnul. După ce sunt enumerate, se adaugă: “Faceți în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri” (vers.18). Asta în-seamnă că trebuie să ne înfruntăm vrăjmașul stând pe genunchi. Și să ne aducem aminte că nu avem nicio piesă în armură care să ne apere spa-tele. Dacă întoarcem spatele vrăjma-șului, vom fi doborâți în luptă. “Fiii lui Efraim, arcași înarmați, au întors spatele în ziua luptei” (Ps. 78:9).

Ca un sumar, pentru a lupta cum trebuie lupta cea bună, avem nevoie de:

1. O idee corectă cu privire la pute-re-a vrăjmașului.
2. A menține credința și o conștiin-ță bună, prin care vom fi pregă-țiți din punct de vedere spiritual pentru luptă.
3. A fi pregătiți să suferim batjocu-ra și suferința.
4. A nu ne încurca cu treburile vie-ții acesteia.
5. A purta toată armura lui Dumne-zeu.

Bruce Anstey

Aceasta este a doua parte a cărții fra-telui Bruce despre acest subiect. Ți-a plăcut articolul? (Bineînțeles că ți-a plăcut!) Dorești să știi cum continuă? Comanda cartea trimițându-ne un e-mail.

Hoțul veșniciei

Acesta este amânarea. Iată mai jos o povestioară grăitoare:

Un băiat isteț a auzit și a fost profund impresionat de cuvintele: "Fiul meu, dă-mi inima ta." Satan a șoptit, "Ai destul timp" și el a amânat.

10 ani mai târziu, un student a auzit aceleași cuvinte în împrejurări care păreau să fie timpul mântuirii sale. Din nou, ispititorul a șoptit cu succes, "Ai destul timp."

20 de ani mai târziu un om de stat a ascultat aceleași cuvinte de pe buzele unui bătrân episcop, și a simțit că mesajul era pentru el. De data aceasta ispititorul a spus, "Înainte de a te hotărî, vizitează niște țări străine."

Un călător la Paris a fost lovit de o boală mortală. Însă cea mai mare suferință era agonia sufletului său, pentru că el nu era pregătit să moară. Ultimele sale cuvinte au fost,

"Prea târziu..."

Băiatul, studentul, omul de stat și călătorul erau una și aceeași persoană.

Aceasta este doar povestea unui singur caz, dar există milioane de alte cazuri neînregistrate. Cazul tău, ar fi bine să nu fie adăugat.

Soluția este în mâinile tale. Fii stăruitor! Aruncă lanțurile letargiei! Nu mai amâna!

Ce fatal este obiceiul. Ce viclean este. Ce armă de succes în mâinile diavolului!

Dumnezeu spune, "Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii" (2 Corinteni 6:2). Din nou, "Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!" (Evrei 4:7).

Acum! ASTĂZI!! Sunt cuvinte pe care Dumnezeu le apasă asupra ta. Vei lua oare aminte? Și aceasta aici și acum!